

[Morten Lange.]

Det viser sig til gengæld måske i al sin styrke, hvorledes de tilhængere af De europæiske Fællesskaber, som ved overtalelser fik bragt Danmark ind i denne sammenslutning, nu må erkende, at de store løfter, de dengang kom med, har vist sig at være særdeles tvivlsomme. Vi blev dengang lovet, at det ville sikre os et stabilt handelsforhold over for udlandet, at vi garderede os imod nogle frygtelige prisstigninger. Vi mindes jo med næsten rørende erindring disse annoncer om truende prisstigninger på køleskabe. Måske nogen har opdaget, at priserne på køleskabe er gået op, selv om vi står indenfor. Det er i hvert fald helt klart, at de løfter ikke er holdt. Det er også tydeligt, at de lande, der har holdt sig udenfor i Norden, har klaret sig økonomisk bedre, end vi har.

Dertil må det vel nok siges, at De europæiske Fællesskaber i faktiske forhold må siges at være i en varig passivitetskrise, man er ude af stand til at foretage væsentlige ting, og vi må vel også konstatere, at de landbrugsfordele, som hele tiden har været fremlagt som den mest markante fordel, Danmark skulle have, langsomt synes at visne væk. Jeg har forstået, at overskuddet, man får hjem på en ko og en gris, ikke er hvad det var i det lykkelige tilslutningsår, og det vil selvfølgelig blive mindre i det tilfælde, at det skulle lykkes for Fællesskaberne og England at klare en forhandlingsprocedure igennem. Vi får se, hvordan det går, men vi kan vel forudse én ting som fuldstændig sikker, at skal England have noget ud af de genforhandlinger, så kommer Danmark til at betale med en væsentlig del af landbrugsfordelen. Så hvis vi skal gøre status op nu for at se, hvordan det er gået med perspektiverne i vores tilslutning til De europæiske Fællesskaber, så er de magre, og samarbejdet i Fællesskabet er så sandelig også blevet en mager affære.

På den baggrund kan vi så vende tilbage til vort eget folketing og se på, hvordan det fungerer i al sin ellevekantede fremtoning. Hr. Erhard Jakobsen holdt just en begejstret

tale om de nye partiers vidunderlige mission her i folketinget. Jeg tror, at den sikrest kan skildres derved, at ved alle de forlig, som hr. Erhard Jakobsen henviste til, er det karakteristisk, at de nye partier har bidraget med de mest gammeldags foranstaltninger. En ny idé har de nye partier da ikke bragt med sig ind, en idé, der er blevet noget ud af. Og man må sige, at hr. Erhard Jakobsen dér måske er den dygtigste af dem alle sammen til intet som helst nyt at bringe ind, og når man ingenting nyt bringer ind, så kan man jo nok sige, at man har en central post i et dårligt forlig. Det kan ikke overraske nogen, og sådan er det da også gået.

Men det er naturligvis i den sidste ende regeringen, der har ansvaret for tilrettelæggelsen af vores politik herinde, og egentlig har jeg lyst til at begynde med at sige, at det, som man måske mest kan kritisere regeringen for, er mangelen på en konstruktiv lovgivningsindsats på det brede lovgivningsområde, som vi skal klare her i huset. Det er meget, meget sparsomt, hvad der er kommet frem. Det er også ganske interessant. Vi taler om alle disse økonomiske forlig, der er blevet sluttet. Der er næsten ikke et ord tilovers til at skildre plusser eller minus ved den øvrige lovgivning. Regeringen har såmænd i al beskedenhed ikke præget dansk lovgivning med noget som helst markant bidrag, og det er vel nok i og for sig det, som kan volde betydelig bekymring ved at have en så svag og så lidt viljekraftig regering som den, vi har.

Man kan selvfølgelig sige, at når man har så få mandater, som regeringen skal klare sig med, så er det begrænsede muligheder, man har. Men gode ideer har dog altid deres muligheder også i dette ting, hvis en regering lægger dem frem, og det forekommer mig, at dér står regeringen fattig tilbage. Den har ikke bidraget med noget som helst, som kan siges at være af interesse. Man skulle dog egentlig have ventet, at sådan en chokbehandling, som energikrisen var, ville have kaldt på nogle spændende initiativer. Vi har dog fået et energipolitisk udvalg, men det